

РЕШЕНИЕ

№ 1136

гр. Пазарджик, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XVII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ани Харизанова

при участието на секретаря Наталия Димитрова
като разгледа докладваното от Ани Харизанова Гражданско дело №
20215220101222 по описа за 2021 година

В исковата си молба срещу В. Г. Д. с ЕГН ***** от град С., ж.к. "Г. Д.", бл.253, вх.А, ап.7 ищецът „Т.- С.“ЕАД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление град С., ул.“Я.“№23Б, представлявано от изпълнителния директор А. А. твърди, че на 11.09.2020г е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу ответника по делото за сумата от 753.91 лв., от които 602.82лв. главница, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода месец юли 2016г до месец април 2019г., ведно със законната лихва от 11.09.2020г. до окончателното изплащане на вземането, 97.25лв. мораторна лихва за забава от 15.09.2017г. до 02.09.2020г. както и суми за дялово разпределение 44.55 лв. главница за периода месец август 2017г до месец април 2019г., ведно със законната лихва от 11.09.2020г. до окончателното изплащане на вземането и 9.9лв. лихва за периода 01.10.2017г. до 02.09.2020г. както и направените по делото разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. Твърди се, че с въз основа на това заявление е било образувано ч.гр.д.№2020522012971/2020 по описа на РС-Пазарджик и е съдът е издал заповед за изпълнение срещу длъжника. На 04.03.2021г. заявителят е получил разпореждане от съда за предявяване на иск по чл.415 ал.1 от ГПК . Твърди се, че ответникът е клиент на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 от ЗЕ съгласно който всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост , присъединени към абонатната станция или към нейното самостоятелно отклонение са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140, ал.1т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определен с наредба №16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването. Съгласно чл.150, ал.1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т. С.“АД на клиенти за битови нужди в град С., които се изготвят от ищцовото дружество и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в един централен и един местен ежедневник и по силата на договор между топлопреносното предприятие и клиентите на топлинна енергия, без да е необходимо изричното им

приемане от страна на клиентите. С тези общи условия са регламентирани търговските отношения между клиентите на топлинна енергия и дружеството, правата и задълженията на двете страни, редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинна енергия, отговорностите при неизпълнение на задълженията. Ответникът не е упражнил правата си по чл.150, ал.3 от ЗЕ / чл.106а, ал.3 от ЗЕЕЕ и спрямо него са влезли в сила общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т. С.“ ЕАД на потребители за битови нужди в град С., одобрени с Решение от 2016г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „М.“, в сила от 10.07.2016г. В раздел IX от ОУ-„заплащане на ТЕ и услугата дялово разпределение“, чл.31 ал.1 е определен редът и срокът, по които купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ. В този смисъл задължението на ответника за заплащане на дължимите от него суми в размера, посочен в ежемесечно получаваните фактури е 45 дневен срок от датата на публикуването на интернет страницата на продавача, като с приетите ОУ е регламентирано, че не се начислява лихва върху прогнозните стойности през отоплителния сезон, а такава се начислява в случай, че клиентът изпадне в забава, тоест след изтичане на 45 дневния срок публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон. С изтичане на последния ден от месеца ответникът е изпаднал в забава за тази сума на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД и се начислява законна лихва върху дължимата сума. С общите условия от 2016г. е установено, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ в 45 дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството. От 10.07.2016г. / влизане в сила на общите условия от 2016г./ ищцовото дружество ежемесечно удостоверява публикуването в интернет страницата на данни за дължимите суми за ТЕ в присъствието на нотариус като се съставят констативни протоколи, удостоверяващи явяването на нотариус и извършените действия по публикуването на данните а дължимите суми за ТЕ чрез осигуряване на интернет достъп до индивидуалните партии на битовите клиенти в масивите на дружеството, който достъп се осъществява чрез официалната уеб страница на дружеството. Твърди се, че ответникът е ползвал доставената от дружеството топлинна енергия през процесния период и към настоящия момент не е погасил задълженията си. На основание чл.139 от ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл.139а от ЗЕ. В настоящият случай в изпълнение на чл.128б от ЗЕ собствениците на СЕС, в която се намира имота на ответника са сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с „Т. с.“ЕООД. Съгласно чл.32 ал.1т.2 от ЗЕ сумите за ТЕ за процесния имот са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски като след края на отчетния период са изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършила дялово разпределение на ТЕ в сградата - „Т. с.“ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на горната наредба.

Моли се съда да постанови решение, с което да се приеме за установено по отношение на ответника, че за ищеца съществува вземане общо за сумата от 753.91лв., от които от които 602.82лв. главница, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода месец юли 2016г. до месец април 2019г., ведно със законната лихва от 11.09.2020г. до окончателното изплащане на вземането, 97.25лв. мораторна лихва за забава от 15.09.2017г. до 02.09.2020г. както и суми за дялово разпределение 44.55 лв. главница за периода месец август 2017г. до месец април 2019г., ведно със законната лихва от 11.09.2020г. до окончателното изплащане на вземането и 9.9лв. лихва за периода 01.10.2017г. до 02.09.2020г. Претендират се сторените в заповедното и в исковото производство разноски. В подкрепа на твърденията си ищецът ангажира доказателства.

С исковата молба ищецът е направил искане по чл.219 от ГПК за конституиране като трето лице помагач на страната на ищеца „Т. с.“ЕООД със седалище и адрес на управление град С. ул.“Проф. Г.П.“№3- дружеството, обосновавайки правния си интерес от привличането с твърдението, че това дружество извършва дялово разпределение на

топлинна енергия на топлоснабдения имот. Твърди се ,че ищеца има сключен договор при общи условия с Т. с.“ ЕООД за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите на сграда –етажна собственост. През процесния период ищецът е остойносттавял топлинната енергия за процесния имот по данни предоставени от „Т. с.“ЕООД . Съгласно чл.14 от тези общите условия търговецът разпределя потребената топлинна енергия между потребителите на сградата по правилата на наредбата за топлоснабдяване , а също така определя и дяловете за отчетен период за имотите на всички потребители в сградата. Разпоредбите на чл.7, ал.1,т.1 и т.5 от ОУ предвиждат задължение за ищеца да предава ежемесечно на търговеца данни за количеството на топлинна енергия за разпределение и съответно да изготвя данъчни фактури , както и дебитни и кредити известия по данни на търговеца.За ищеца съществува правен интерес от привличане на това трето лице помагач, тъй като при евентуално неуважаване на предявения иск поради оспорване на извършеното дялово разпределение на топлинна енергия ищецът може да заведе регресен иск срещу третото лице помагач, което ще бъде обвързано от мотивите на съдебното решение.

С определение №1557 от 19.08.2021г. съдът е конституируал като трето лице помагач на страната на ищеца „Т. с.“ ЕООД със седалище и адрес на управление град С., ул.“Проф.Г.П.“№3.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника е подаден писмен отговор, в който изразява становище, че част от исковите претенции са недопустимо, тъй като с подаденото на 08.02.2021г. възражение по чл.414 от ГПК срещу издадената заповед за изпълнени ответникът е оспорил сумата в размер на 180 лв. главница за периода месец юли 2016г до месец май 2017г., сумата от 29лв. лихва върху главницата за топлинна енергия и сумата от 9.29лв. лихва върху главницата за дялово разпределение от 01.10.2017г до 02.09.2020г. и изрично е признал дължимостта на останалата претендирана сума в размер на 535.62лв. Твърди се, че за ищеца не съществува правен интерес от предявяване на настоящия иск за цялото вземане в общ размер от 753.91лв.,поради неоспорването и изричното признаване на сумата от 535.62лв. В тази част заповедта за изпълнение е влязла в сила. За тази сума установителния иск по чл.422 от ГПП е недопустим, тъй като законът обвързва неговата допустимост с наличие на правен интерес, който е процесуална предпоставка от категорията на абсолютните. Претенцията на ищеца за сумата от 535.62 лв. е безспорна. Оспорената заповед за изпълнение е процесуалната предпоставка за допустимост на установителния иск. Изразява становище, че следва да се остави без разглеждане исковата претенция за сумата от 535.62лв. и да се прекрати производството по делото поради недопустимост, тъй като липсва правен интерес от предявяването и.

На следващо място се навежда възражение, че ответникът нито е собственик, нито е ползвател на имота . Твърси се, че за процесния период ищцовото дружество не е имало валиден договор , сключен с фирмата за дялово разпределение. Оспорва се, че процесният имот е бил топлоснабдяван. Оспорва се наличието на строителни книжа, удостоверяващи изградена сградна инсталация за топлопреносна мрежа в процесния имот . Оспорва претендираната от ищеца проектна мощност на радиаторите в сградата. Твърди се, че съгласно промените в законодателството през 2002г.е следвало да се извърши заснемане на отоплителната инсталация в процесния имот, които не е направено, тъй като никога не е извършвано заснемане на щрангове, отоплителни тела и записване на техни индивидуални параметри и К.П.Д., проектна мощност и кубатура на сертифицирано лице . Твърди, че измервателните уреди не са сертифицирани. Прави се възражение, че исковата претенция е погасена по давност. Оспорва се твърдението, че през исковия период в процесния имот е доставена от ищеца, респективно реално потребена от ответника топлинна енергия . Оспорва се твърдението, че ответникът е потребител на ищцовото дружество при условията на пар.1 т.41б от ДР на Закона за енергетиката . В условията на евентуалност твърди ,че сумите са погасени по давност. Твърди се, че ищецът е доказал цената на доставената

топлинна енергия. Оспорват се представените от ищеца извлечения от сметки, които са частни документи и удостоверяват изгодни за представилата ги страна обстоятелства, поради което тези документи нямат обвързваща съда доказателствена сила за отразените в тях данни. Моли се предявения иск да бъде отхвърлен като неоснователен. Претендират се разноски в исковото и в заповедното производство.

Третото лице- помагач на страната на ищеца „Т. с.“ЕООД не е взело становище по предявената искова претенция и депозирания писмен отговор.

В съдебно заседание ищцовото дружество не изпраща представител. От същото е постъпило писмено становище, с което поддържа предявения иск.

В съдебно заседание ответникът не се явява и не се представлява. От ответника, чрез пълномощника му, е подадено писмено становище, с което се поддържа отговора.

В съдебно заседание третото лице –помагач „Т. с.“ЕООД не изпраща представител.

Пазарджишкият районен съд след като се запозна с изложение в исковата молба фактически твърдения, след като съобрази доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност при спазване разпоредбите на чл.235 от ГПК при за установено следното от фактическа страна:

Видно е от приложеното ч.гр.д.№2971/2020г по описа на РС-Пазарджик, че със заявление вх.№9004837 от 11.09.2020г./ съдържащото по прекратеното и изпратено по подсъдност ч.гр.д.№43932/2020г по описа на СРС/ ищецът в настоящото производство е отправил искане до съда за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Заповедният съд е издал Заповед№1414/30.10.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която е разпоредено В. Г. Д. с ЕГН ***** / ответник по настоящото дело/ да заплати на заявителя „Т. С.“ ЕАД/ ищец в настоящото производство общо за сумата от 753.91лв., от които главница в размер на 602.82лв., доставена топлинна енергия за периода месец юли 2016г до месец април 2019г и лихва за забава 97.25лв. за периода от 15.09.2017г. до 02.09.2020г., сумата от 44.55лв. главница, представляваща дялово разпределение за периода месец август 2017г до месец април 2019г.и лихва за забава в размер на 9.29лв. за периода от 01.10.2017г до 02.09.2020г., ведно със законната лихва върху двете главници, считано от датата на подаване на заявлението 11.09.2020г до окончателното изплащане на сумите. В заповедта за изпълнение и в т.12 от заявлението подробно са описани обстоятелствата, от които произтича вземането, а именно – длъжникът дължи суми за доставена от дружеството топлинна енергия за периода месец юли 2016г до месец април 2019г. за топлоснабден имот, находящ се в град С., ж.к.“Г. Д.“, бл.253, вх.А, ап.7, инсталация 4000062230/аб.№76354. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 22.01.2021г. и на 10.02.2021г. същият е подал възражение, с което се оспорва дължимостта на следните суми: сумата от 180лв., главница за топлинна енергия за периода месец юли 2016г. до месец май 2017г. сумата от 29 лв. лихва върху главницата за топлинна енергия, сумата от 9.29лв. лихва върху главницата за дялово разпределение от 01.10.2017г. до 02.09.2020г. Не се оспорват и се признават следните суми: сумата от 422.82лв. главница, сумата от 68.25лв. лихва върху главницата, сумата от 44.55лв. главница за услуга дялово разпределение. С разпореждане №743 от 15.02.2021г. заповедният съд е указал на заявителя, че може да предяви установителен иск за оспорената част от вземането си против длъжника В. Г. Д.. Това разпореждане е връчено на заявителя на 04.03.2021г. и на 05.04.2021г. / тоест в преклузивният едномесечен срок по чл.415, ал.4 от ГПК, който срок е изтекъл на 05.04.2021г./ в първия присъствен ден, тъй като 04.04.2021г. е ден -неделя/ заявителят предявил настоящия иск.

По допустимостта на иска съдът намира следното:

Предявеният специален положителен установителен иск с правно основание чл.422

във вр. чл.415, ал.1 от ГПК е процесуално допустим. Предявен е от легитимирана страна – заявителя в заповедното производство, след подадено в срок от длъжника възражение срещу заповедта за изпълнение. Налице е развилото се заповедно производство с предмет, който е идентичен с предмета на настоящото исково производство. Искът е предявен в преклузивният срок по чл.414, ал.4 от ГПК. Обстоятелството, че във възражението по чл.414 от ГПК длъжникът признава част от вземането, не прави иска недопустим за тази част, тъй като се касае за признаване на факти. Друг би бил въпроса, ако заповедният съд бе издал изпълнителен лист за неоспорената част от вземането по заповедта за изпълнение. Тогава заявителят щеше да разполага с изпълнителен титул за тази част от вземането и за него щеше да липсва правен интерес от предявяване на установителен иск за тази част от вземането и по –конкретно за сумата от 535.62лв, която сума се признава от ответника. В приложеното заповедно производство не се съдържат данни за издаден изпълнителен лист за частта от вземането, която не е спорна.Ето защо възражението на ответника за процесуална недопустимост на част от предявените искове, което възражение е базирано на довода, че не оспорва и признава част от вземанията -предмет на заповедта за изпълнение, са неоснователни.

Ето защо като процесуално допустим искът следва да бъде разгледан по същество.

По същество съдът намира следното:

Ищцовото дружество в качеството му на топлопреносно предприятие / ноторно известен факт/ за установяване на твърдените в исковата молба обстоятелства , а именно, че продажба на топлинна енергия се осъществява при публично известни общи условия за продажба на топлинна енергия е ангажирало писмени доказателства в тази насока, съдържащи се на лист 32 и 33 от досието на делото както следва: Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т. С.“ЕАД на клиенти в град С., приети с Решение по Протокол №7 от 23.10.2014г на Съвета на директорите на „Т. С.“ ЕАД и одобрени с Решение №ОУ-1 от 27.06.2016г на КЕВР, на основание на основание чл.150, ал.1 от Закона за енергетиката. Визираните общи условия уреждат реда и условията за продажба на топлинна енергия между „ Т. С. „ЕАД и битовите клиенти на топлинна енергия , присъединени към топлопреносната мрежа на територията на град С.. Тези общи условия регламентират правата и задълженията на страните, редът за измерване, отчитане, разпределяне и заплащане на топлинна енергия, отговорност при неизпълнение на задълженията, условията и редът за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването , редът за осигуряване на достъп до отоплителните тела средствата за търговско измерване и дялово разпределение, редът и сроковете за предоставяне и получаване от клиентите на индивидуалните сметки за разпределение на топлинна енергия.Съгласно чл.32, ал.1 от ОУ месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиента се формира въз основа на определения за него дял от топлинната енергия за разпределение в СЕС и обявената за периода цена, за която сума се издава се издава ежемесечно фактура от продавача.Съгласно ал. 2 на чл.32 след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца продавачът издава за отчетния период кредитни известия на стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период , определено на база изравнителните сметки. Според чл.33 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл.32, ал.1 и ал.2 в 45 дневен срок след изтичане на периода , за който се отнасят.

Установява се , че по силата на договор / виж лист 29-31 от делото/, сключен между

ищцовото дружество от една страна в качеството на възложител и от друга „Т. с.“ЕООД в качеството на изпълнител третото лице помагач по делото се е задължило да извършва услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в сгради етажна собственост / СЕС/ или в сграда с повече от един потребител в град С. при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, а ищцовото дружество се е задължило да заплаща извършваната услуга съгласно ценоразпис приложение 1 въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение.

По делото не бе спорно, а и тези релевантни факти се установяват от представените писмени доказателства/ лист 25 и 26 от делото/, че с решение на Общото събрание на етажната собственост на бл.253, вх.А и Б, ул.“Луи Айре“, район Триадица, град С. етажните собственици в качеството си на потребители на топлинна енергия са упълномощили лице, което да сключи договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с „Т. с.“ЕООД, състояща се в извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение за отопление и топла вода и изготвяне на обща и индивидуални сметки съгласно системата „Хайцтех“, както и да представлява етажната собственост по време на изпълнение на договора.В приложение №1 към този протокол са посочени отделните етажни собственици, живущи във вход А на бл.253, ул.“Л. А. и под № 7 в това приложение фигурира С. Ц. . Д., в колона 2 е посочен абонатен номер 76354, в колона три-ЕГН-то на собственика, а именно ЕГН *****, в колона 4- пълната кубатура, , в колона 5- брой радиатори, в колона 6 –брой разпределители. В следващата колона – термостатни витрини. Установява се от приложеното удостоверение за наследници, че С. Ц. Д. е майка на ответника В. Г. Д.. От обсъждания документ се установява, че ответникът има брат – Е. Г. Д. с ЕГН *****. Видно от нотариален акт №72, том I, рег. №1817, дело №50 от 2013г на нотариус М. М. –Р., че на 21.03.2013г. Е. Г. Д. с ЕГН ***** е дарил на брат си В. Г. Д. / ответникът по делото/ собствената си 1/2 ид.част от следния техен съсобствен недвижим имот: апартамент №7, находящ се в град С., ж.к.“К. с.“бл.253, вх.А, ет.3. Съгласно представеното по делото удостоверение от ГИС С., изх.№68-00-1350/31.10.2012г стар адрес –ж.к.Е. М., блок 253, вх.А, вх.Б, вх.В, вх.Г вх.Д вх.Е и вх.Ж е идентичен с настоящ адрес –ж.к.Г. Д., блок 253, вх. вх.А, вх.Б, вх.В, вх.Г вх.Д вх.Е и вх.Ж. Така описаните адреси се отнасят за жилищна сграда със седем входа, нанесена с планоснимачен номер 382 в кадастрален лист 544 по плана н аград С., попадаща в кв.133Б, ж.к.“К. с.“, находяща се на ул.“Луи Айре“, район Триадица-Столична община. Жилищен комплекс „Е. М.“ е преименуван на ж.к.“Г. Д.“ с решение №15, протокол №13 от 25.07.1996г. на Столичен общински съвет. Със заявление –декларация образец А, вх. №1113/18.04.2006г ответникът е изразил желание да бъде открита партида съгласно Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т. С.“Ад на потребители за битови нужди за абонатен номер 76354 с предишен потребител С. Ц. Д. .

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е изслушана съдебно-техническа експертиза, чието заключение съдът кредитира като компетентно и обосновано изготвено и неоспорено от страните. Вещото лице заключава, че за периода месец юли 2016г - месец април 2019г.отчетените данни на общия топломер и разпределението на топлоенергията в абонатната станция на адрес гр.С., ж.к.“Г. Д., бл.253, вх.А е както следва: отчетена топлоенергия 1 024718 кВтч, начислена служебна / метрол.проверка и смяна топломери-8 878кВтч, отчетени технологични загуби в абонатната станция- 920кВтч, енергия разпределение - 1 024 394 кВтч. В заключителната част в табличен вид са дадени ежемесечните отчети по общия топломер в СЕС за процесния период . Вещото лице заключава, че „Т. с.“ЕООД е извършвала дялово разпределение в СЕС на адрес ж.к.Г. Д.“бл.253, вх.А като това разпределение е извършвано в съответствие с всички действащи през процесния период нормативни актове . За исковия период в процесния имот с абонатен номер 76354 са налице 3 броя уреди за дялово разпределение и водомер за топла вода, чиито

показания се отчитат от „Т. с.“ЕООД в края на всеки отоплителен сезон. За периода на отчитане 01.05.2016г до 30.04.2017г съгласно изравнителна сметка- индивидуална справка за отопление и топла вода на клиент Вили Тодоров Д., бл.253, вх.Ау ап.7, С., абонатен номер 76354, топломер :52629, са отчетени показания на индивидуалните уреди -1488.370кВтч, разход на топлинна енергия за сградна инсталация 1 425.095кВтч, или общо -2913.465 кВтч. За отчетен период 01.05.2017г до 30.04.2018г. съгласно изравнителна сметка- индивидуална справка за отопление на топла вода на клиента В. Г. Д. са отчетени показания на индивидуалните уреди -1275.723 кВтч, изчислен разход за топлинна енергия за сградна инсталация 1425.095кВтч – общо 2 498.048 кВтч. За отчетен период 01.05.2018г до 30.04.2019г. съгласно изравнителна сметка – индивидуална справка за отопление и топла вода на клиент В. Г. Д. са отчетени показания на индивидуални уреди- 1 211.572 кВтч и изчислен разход на топлинна енергия за сградна инсталация -1229.213 кВтч или общо 2 440.784. Вещото лице заключава, че топлинната енергия, начислена след окончателния отчет от фирмата за дялово разпределение „Т. с.“ЕООД за абонат №076354 за периода 01.05.2016г до 30.04.2017г е в размер на 2 .913465 МВтч на стойност 189.14лв. без ДДС за период за отчитане 01.05.2017г до 30.04.2018г в размер на 2 .498048 МВтч на стойност 199.79лв. без ДДС. Топлинна енергия , начислена след окончателния отчет от фирмата за дялово разпределение „Т. с.“ЕООД за абонат №076354 за периода 01.05.2018 до 30.04.2019г. е в размер 2 .440784 МВтч на стойност 226.51лв.В т.4 от заключителната част на експертизата в табличен вид вещото лице е посочило размерът на дължимите суми за топлоенергия, потребена от ответника през процесния период 01.05.2016г до 30.04.2019г. като е посочена и общата стойност по компоненти – сума за топлинна енергия на имота, сума за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация ,сума за топлинна енергия за БГВ и сума за мощност . Стойността на разпределената 7 852.297 кВтч топлинна енергия е общо 615.43лв. без ДДС , от които 1/ 3 876.633кВтч топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация на стойност 304.35лв. без ДДС, 2/ 3 975.665 кВтч топлинна енергия, отдадена за отопление на имота на стойност 311.08лв. без ДДС.Вещото лице заключава, че сумите за топлинна енергия за имота на ответника са начислени в съответствие с решение на КЕВР за цени на топлоенергията за битови абонати за периода 01.07.2017г до 30.04.2019г, в съответствие с Наредба №16-334/06.04.2007г за топлоснабдяване, съгласно Заповед №А-333/29.05.2014г на председателя на ДАМТН, съгласно общите условия за продажба на топлинна енергия на „Т. С.“. Вещото лице също така е установило, че през исковия период са отчислявани за сметка на „Т. С.“ЕАД технологични разходи на топлинна енергия в абонатна станция в ж.к.“Г. Д.“, бл.253, вх.А. Общите топломери фабр.№60096701 и фабр. №60097611, които са монтиран в абонатната станция в ж.к.“Г. Д.“, бл.253, вх.А са преминали първоначална и последващи метрологични проверки в периода 08.09.2014г до 19.09.2018г. като тези проверки са извършени от оторизирани лаборатории съгласно Закона за измерванията , и са издадени свидетелства за проверка с констатации“годен „ и „срок на следваща проверка“. Метрологичните проверки са извършени в сроковете, определени в заповед№А-333 от 13.10.2014г. на председателя на ДАМТН.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е изслушана и съдебно-икономическа експертиза, чието заключение съдът кредитира като компетентно и обосновано изготвено и неоспорено от страните. Вещото лице е установило, че през процесния период 07.2016г.-30 април 2019г.е извършил частично плащане за топлинна енергия , разпределена от фирмата за дялово разпределение „Т. с.“ЕООД и остойностена от „Т. С.“ЕАД по прогнозни фактури за периода 10.2016г до 30.04.2017г./ отоплителен период 07.2016г -30.04.2017г в размер на 135.71лв. Вещото лице заключава, че няма данни за извършени от ответника плащания за ползвана топлинна енергия за процесния период 07.2016г -30.04.2019г.в размер на 602.82лв. от които :1/ по обобщена фактура №*****/31.07.2017г за периода 10.2016г до 30.04.2017г -91.26лв., 2/ по обобщена фактура №0096588597/31.07.2018г. за периода 10.2017г -30.04.2018г.-239.75лв. 3/ по

обобщена фактура №0106403951/31.07.2019г за периода 11.2018г до 30.04.2019г в размер на 266.34лв. и 4/ по изравнителна фактура №0107364173/31.08.2019г за периода 10.2018г до 30.04.2019г в размер на 5.47лв. Изравнителните сметки за процесния период са въведени в информационната система на „Т. С.“ЕАД. За периода 01.05.2016г -30.04.2017г. с фактура №*****/31.07.2017г по подадена изравнителна сметка от „Т. с.“ЕООД – отчетена ТЕ 2.913465МВтч на стойност 226.97лв. с ДДС, за периода 01.05.2017г до 30.04.2018г с фактура №0096588597/31.07.2018г по подадена изравнителна сметка от „Т. с.“ЕООД отчетена ТЕ 2.498048 МВтч на стойност 239.75лв. с ДДС, за периода 01.05.2018г. до 30.04.2019г. с фактура №0106403951/31.07.2019г по подадена изравнителна сметка от „Т. с.“ЕООД с кредитно известие №0107364173/31.08.2019г по подадена изравнителна сметка с отчетна дата 30.08.2019г. отчетена ТЕ 0049138 МВтч на стойност 5.47лв. с ДДС . Размерът на потребената , изчислена от „Т. с.“ЕООД топлоенергия за процесния период 01.05.2016г до 30.04.2019г е 7.852333 МВтч. Размерът на начислените суми за ТЕ за процесния период е 738.53лв., от която сума ответникът е заплатил 135.71лв. и дължимия остатък е 602.82лв. Според вещото лице лихвата за забава върху тази главница за периода то 15.09.2017г. до 18.09.2020г. е 104.76лв. Вещото лице е установило, че дължимата сума по сметка на абонатен №76354 за дялово разпределение е 44.55лв., от която 18.81 лв. за периода август 2017г до април 2018г и 25.74лв. за периода май 2018г до април 2019г. Върху главницата от 44.55лв. е начислена лихва за забава в общ размер от 9.29лв./ от които 4.91 лв. за периода 8.2017г до 4.2018г и 4.38лв. за периода май 2018г до април 2019г. помесечно през целия исков период е 44.55лв.

Въз основа на така очертаната по делото фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи:

Предмет на доказване е парично вземане на ищеца, произтичащо от договор за доставка на топлинна енергия, сключен с ответника. Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение на вземането в хипотезите на чл.414, ал.1т.1 и т.2 от ГПК и същата да влезе в сила.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки/ юридически факти:/1/ наличие на действително правоотношение по договор за продажба/ доставка на топлоенергия, регулирано от публично известни Общи условия, 2/продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача, за който се дължи посочената в исковата молба сума. По акцесорния иск за обезщетение за забава е необходимо да бъде установено изпадането на ответника в забава и размера на търсеното в тази връзка обезщетение.

Според задължителните разяснения, дадени в ТР№2/17.05.2018г по т.д.№2/2017г на ОСГК на ВКС правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката /ЗЕ/ като договорно правоотношение, произтичащо от договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Преценката относно наличието на качеството потребител / клиент на топлинна енергия за битови нужди по отношение на ответника следва да се прави съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката и Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т.-С.“ЕАД. Последните имат обвързваща сила за страните по взаимоотношенията, възникнали във връзка с производство и доставка на топлинна енергия при спазване разпоредбата на чл.150 от ЗЕ.

Безспорно се установи от обсъдените по-горе доказателства, че през процесния период ответникът е бил потребител на топлинна енергия по смисъла на чл.153 от ЗЕ в качеството му на собственик на топлоснабден имот, находящ се в град С. ж.к.“Г. Д.“, бл.253, вх.А, ап.7 . Ето защо възраженията му в тази насока са напълно неоснователни.

Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод съдът извлича и от признанието на ответника на неизгодни за себе си факти, направено във възражението по чл.414 от ГПК, че действително дължи част от претендираните от ищеца суми.

Съгласно чл.149 и чл.150 от ЗЕ купувач по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди. Посочените от законодателя в чл.153, ал.1 от ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота. Включването на клаузите на процесните Общи условия като източник на права и задължения между страните съгласно чл.150, ал.2 от Закона за енергетиката/ЗЕ/ е обусловено от оповестяването им и изтичане на 30 дни след първото им публикуване. В случая общите условия са оповестени в един ежедневник, поради което и с оглед липсата на възражения от т. ответника срещу тях, съдът счита, че са влезли в сила. Отношенията по така действащите общи условия се уреждат по специален закон – Закона за енергетиката, поради което редът в ТЗ и ЗЗД, където се изисква писмено приемане на общите условия е неприложим. Поради това договорът се счита сключен при определените от дружеството общи условия от момента, в който потребителят бъде присъединен към топлопреносната мрежа и започне да консумира топлинна енергия от същата. В конкретния случай по отношение на ответника В.Д. това е станало през 2006г., когато същият е подал заявление-декларация до ищцовото дружество да му бъде открита партида съгласно Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т.-С.“АД.

Предвид изложеното съдът приема, че за исковия период страните са били във валидно учредена договорна връзка по доставка на топлинна енергия.

Безспорно се установи от обсъденото по –горе и кредитирано с пълно доверие заключение на съдебно-техническата експертиза, че ищцовото дружество е изправна страна по правоотношението и същото реално е доставило в топлоснабдения имот, собственост на ответника фактурираното количество топлинна енергия.

Съгласно чл.153, ал.1 от Закона за енергетиката всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост/СЕС/, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140, ал., т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат за топлинна енергия при условията и по реда на Наредба №16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването / обн.ДВ бр.34 от 20.04.2007г/. На основание чл.139 от Закона за енергетиката разпределението на топлинна енергия между потребители в сграда-етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение при наличие на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл.139а от ЗЕ., тоест специално лицензирани лица. Ноторно известен факт е, че „Т. с.“ЕООД е такова лице. На основание чл.139б от ЗЕ клиентите в сграда-етажна собственост избират лице, регистрирано по реда на чл.139а за извършване на услугата дялово разпределение като изборът се извършва с писмено съгласие на собствениците, притежаващи най-малко 2/3 от собствеността на сградата. Следва да се отбележи, че неизпълнението на това им задължение обаче не може да доведе до отпадане на отговорността за заплащане на потребената топлинна енергия. Установи се, че етажните собственици на СЕС, където се намира и процесния топлоснабден имот са сключили такъв договор с „Т. с.“ЕООД. По делото се съдържат данни и сключен по реда на чл.139в, ал.2 от Закона за енергетиката договор за извършване на услугата дялово разпределение между „Т. С.“АД в качеството на възложител и „Т. с.“ЕООД в качеството на изпълнител.

Съгласно чл.71, ал.2 от Наредба №16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването при дялово разпределение прогнозното количество топлинна енергия за битово горещо

водоснабдяване на отделен имот се определя от лицето по чл.139б, ал.1 от ЗЕ след изготвяне на окончателна годишна изравнителна сметка за предходен отчетен период. След края на всеки отоплителен сезон се изготвя окончателна годишна изравнителна сметка от фирмата, извършваща дялово разпределение на топлинна енергия в сградата на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбата на чл.71 и чл.72 от горната наредба. Съгласно чл.72, ал.2 от Наредбата изравняването на действително потребеното количество топлинна енергия с начисленото за периода се извършва един път в годината. В контекста на така изложеното и предвид изводите на съдебно-икономическата експертиза безспорно се установи, че претендираните от ищеца и незаплатени суми за реално потребена топлинна енергия, съдържащи се в процесните общи фактури, издадени след приключване на отоплителните сезони 2016-2017г., 2017-2018г. и 2018-2019г. са въз основа на реални отчети и издадени изравнителни сметки от фирмата за дялово разпределение като тези реални отчети и изравнителни сметки съответстват на действително потребеното количество топлинна енергия, което количество е остойностено съобразно приложимата материална регулация на тези отношения/ според категоричното мнение на вещите лица по двете експертизи/

Предвид изложеното дотук съдът намира за доказано по делото, че ищецът, в качеството на страна по облигационното правоотношение с ответника, през процесния период е доставил до ползвания от него имот топлинна енергия, чиято обща цена възлиза на сумата от 602.82лв. Липсват твърдения и доказателства от ответната страна да е изпълнила основното си задължение по облигационното правоотношение – да заплати точно в количествено и във времево отношение цената на предоставената услуга, поради което предявеният иск за главница се явява основателен и следва да бъде уважен в цялост, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато искът по чл.422 от ГПК се счита предявен, до окончателното плащане. Съдът счита, че исковата претенция в частта за сумата за дялово разпределение също следва да бъде уважена при съобразяване клаузата на чл.36 от общите условия на дружеството ищец, като и отчитайки заключенията на съдебно-техническата и съдебно-икономическа експертизи до претендираната сума и посочения период, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато искът по чл.422 от ГПК се счита предявен, до окончателното плащане.

Тук е момента да се обсъди възражението на ответника за настъпила погасителна давност на вземанията на ищеца. Погасителната давност е уредена в полза на длъжника, който може да се позове на настъпила давност, ако е изминал определен период от време, без да са предприемани действия от кредитора по реализиране на вземането. Това означава, че за уважаване на иска е необходимо да е налице обективен факт – изтекъл период от време и субективен факт – бездействие на кредитора. Приложимата погасителна давност към вземания за топлинна енергия е тригодишната съгласно приетото Тълкувателно решение по тълк. дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС. В настоящия случай дружеството ищец е предприело действия по събиране на вземането с предявяване на иска – на датата, на която е подадено заявлението, т. е. на 11.09.2020 г. Съдът, отчитайки сроковете за изпълнение на претендираните парични суми, намира, че към предявяване на иска няма парични суми, относно които е изминал период, по-дълъг от три години, считано от възникване тяхната изискуемост. Началният момент, от който започва да тече погасителна давност, е с настъпване изискуемост на паричното вземане, т. е. ако вземането има падеж или срок за изпълнение, давностният срок се изчислява, считано от датата, следваща падежа или следваща изтичането на срока за изпълнение. В конкретния случай от събраните по делото

доказателства се установява, че дружеството ищец е издало общи фактури относно задълженията за процесния период, а именно фактури №*****/31.07.2017г., с падеж- 14.09.2017г, фактура №009658897/31.07.2018г с падеж- 14.09.2018г и фактура №0106403951 /31.07.2019г със срок за плащане 14.09.2019г., при което към предявяване на иска – на 11.09.2020г. по отношение на нито едно парично задължение за главница, респективно вземане за лихва за забава не е изтекла погасителна давност, защото не е изминал период, по-дълъг от три години, считано от изтичане срока за изпълнение. Съдът счита, че не е налице основание срокът за давност да бъде изчисляван при съобразяване месечните задължения – при съобразяване чл.33 от общите условия е налице съществена разлика между последиците при неплащане на месечно задължение и последиците при неплащане на задължение по общата фактура, защото неизпълнението на задължение по общата фактура има за последица начисляване на лихва за забава – чл.33, ал.4, каквато продавачът няма право да начислява относно месечните задължения. Наличието на договорна клауза, която предвижда, че купувачът изпада в забава, ако не изпълни задължението по общата фактура, но не и ако не изпълни отделно месечно задължение, позволява да бъде възприето, че изискуемост настъпва за задълженията по общите фактури, докато за вземанията за отделен месец, предхождащи издаване на общата фактура, кредиторът не разполага с право на иск, макар месечните задължения да могат да бъдат изпълнявани от потребителя, поради което съдът приема, че преценката за давността следва да бъде извършена, считано от изтичане срока за плащане по общата фактура, респективно към 11.09.2020 г. не са налице погасени по давност парични суми. С оглед това, че задължението по общата фактура представлява цената, съответстваща на реално доставеното количество топлинна енергия, това задължение е различно от гледна точка на период и начин на формиране спрямо месечните задължения, респективно с прилагането на тригодишна погасителна давност, считано от изтичане срока за плащане на общата фактура не се достига до продължаване срока на давността. Същевременно, ако се приеме, че давност тече, считано от изтичане на съответния месец, би се достигнало до прилагане на по-кратка от предвидената от закона давност за дължимата сума по общата фактура, а законът не допуска прилагане на давностен срок, по-кратък от законоустановения. По изложените съображения съдът счита, че възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно.

При основателност на главните искове, основателни са и акцесорните за присъждане на обезщетение за забава по гореизложените правни съждения. В заключението по ССЧЕ е посочено, че лихвата за забава касаеща незаплатената топлинна енергия за периода 15.09.2017г. до 18.09.2020г. е 104.76лв. Налице е разминаване в размера, изчислен от вещото лице и иския, и това разминаване се дължи на факта, че за краен момент вещото лице е взело датата 18.09.2020г, а заявената от страната дата като краен момент е 02.09.2020г. Ето защо съдът по реда на чл.162 от ГПК определи размера на лихвата за забава върху главницата от 602.82лв. в заявения от страната период 15.09.2017г. до 02.09.2020г., който размер възлиза на сумата от 97.25лв. По реда на чл.162 от ГПК съдът определи и лихвата за забава върху главницата от 44.55лв. дялово разпределение и същата е в размер на 9.29лв. за периода от 01.10.2017г. до 02.09.2020г. Ето защо акцесорните искове като

основателни следва да бъдат уважени така, както са предявени.

По разноските:

Предвид изхода на делото и съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК „В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 Закона за правната помощ“. Въз основа на законовата делегация по чл.37, ал.1 ЗПП по въпроса за заплащането на правната помощ е приета Наредба за заплащането на правната помощ /Наредбата/. Съгласно чл.25, ал.1 от Наредбата „за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв./ посл.изм.ДВ бр.74/2021г. в сила от 01.10.2021г.. В конкретния случай настоящият съдебен състав счита, възнаграждението на процесуалния представител на ищцовото дружество следва да се определи в размер на 180лв. за исковото .Ето защо следва да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 75лв. разноски за заповедното производство/ от които 25 лв. ДТ и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение и сумата от 980лв.разноски за исковото производство/ от които 200лв. ДТ, 180 лв. юрисконсултско възнаграждение и 600лв. за вещи лица/.

Така мотивиран Пазарджишкият районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 от ГПК по **отношение на В. Г. Д. с ЕГН *******от град С., ж.к.Г. Д.“, бл.253, вх.Ау ап.7, че **СЪЩЕСТВУВА ВЗЕМАНЕ** на „Т.- С.“ЕАД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление град С., ул.“Я.“№23Б, представлявано от изпълнителния директор А. А. за следните суми, за които е издадена Заповед №1414/30.10.2020г за изпълнение на парично задължение по чл.401 от ГПК по ч.гр.д.№2971/2020г по описа на РС-Пазарджик, а именно: главница в размер на 602.82лв., представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода месец юли 2016г до месец април 2019г, лихва за забава върху тази главница в размер на 97.25лв. за периода 15.09.2017г. до 02.09.2020г, главница в размер на 44.55лв., представляваща кума за дялово разпределение за периода месец август 2017г до месец април 2019г. и лихва за забава върху тази главница в размер на 9.29лв. за периода 01.10.2017г до 02.09.2020г, ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на заявлението-11.09.2020г. до окончателното изплащане на сумите

ОСЪЖДА В. Г. Д. с ЕГН *****от град С., ж.к.Г. Д.“, бл.253, вх.Ау ап.7 да заплати на „Т.- С.“ЕАД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление град С., ул.“Я.“№23Б, представлявано от изпълнителния директор А. А. сумата от 75лв. разноски за заповедното производство и сумата от 980лв. разноски за исковото производство.

Решението е постановено при участие на трето лице помагач на страната на ищеца „Т. С.“ЕАД , ЕИК *****, а именно – „Т. с.“ЕООД с ЕИК ****

Решението е неокончателно и подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____